

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 157

16 Μαΐου 2005

Ἡ ἀναγνώριση τῶν προσόντων μας

4-14ήν ἀπόσταση ἀπό τό ἄλογο στό λογικό καί τή διαφορά τοῦ «σκεπτόμενου» ἀνθρώπινου προσώπου ἀπό τοὺς ἐκπρ-
σώπους τῶν ζωϊκῶν κοινοτήτων, δέν τίς μετροῦμε μέ
ἀφηρημένα διανοήματα. Τίς ψαλνηφοῦμε καί τίς
προσμετροῦμε, ἐμπειρικά, σέ κάθε μας βῆμα. Εἶναι πρα-
γματικότητες καί σχέσεις αὐτόδηλες. Τό ἀπλό, αὐτονόητο
φτερούγισμα τοῦ νοῦ μας καί τό αὐθόρμητο σκίρτημα τῆς καρδιᾶς
μας εἶναι λειτουργίες τῆς ψυχῆς, πού ἐνεργοποιοῦν τό θεϊκό
δῶρημα. Ἐμπειρίες ζωῆς, πού προσφέρονται ὡς, πειστική καί γλ-
υκύτατη, σπουδή τῆς ὑπαρξιακῆς μας πληρότητας καί τῆς ὑπε-
ροκικῆς παρουσίας μας στή σύνολη Δημιουργία.

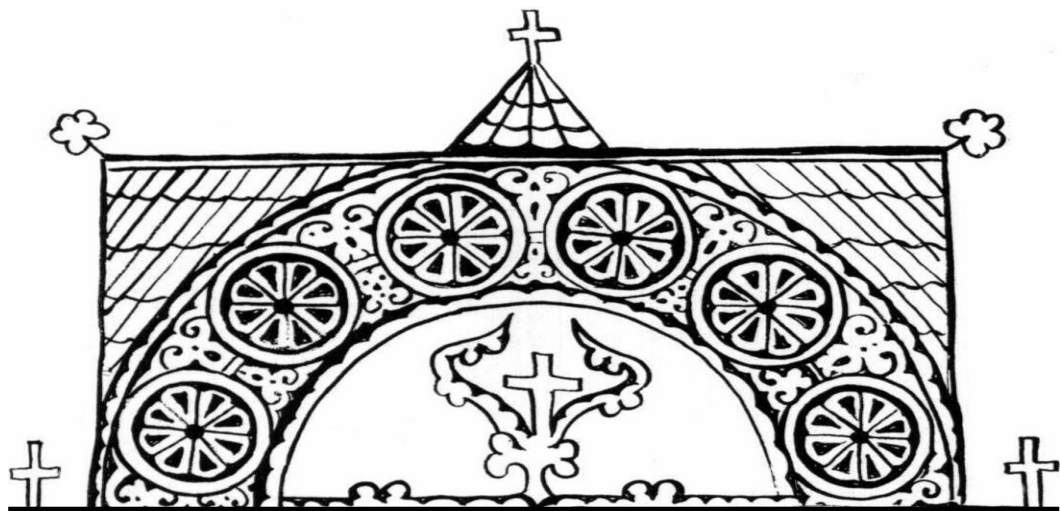
**«Ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζωὸ μέ λογικό καί μέ νόηση, δέ θά βρε-
θεῖ κανένας νά το ἀμφισβητήσῃ. Πῶς ἔγινε ἄνθρωπος, ἂν ἔλαβε
μόνο ἄψυχη σάρκα ἢ ψυχή, πού δέν ἔχει νόηση; Αὐτό τό πλάσμα
δέν εἶναι ἄνθρωπος»(*).**

(*) «Ὅτι δέ λογικόν καί νοερόν ζῶν ὁ ἄνθρωπος, οὐδεὶς ἀντερεῖ πῶς οὖν ἄνθρω-
πος γέγονεν, εἰ σάρκα ἄψυχον ἢ ψυχὴν ἄνουν ἔλαβε; οὐ τοῦτο γάρ ἄνθρωπος»
(Ἰωάννου τοῦ Δαμασκνοῦ, Ἑκδοσις Ὁρθοδόξου Πίστεως, κεφ. ΙΗ' (ΞΒ').

Ο στοχασμός μου δουλεύει μέ προσοχή καί μέ εὐλαβική ἐνατέ-
νιση τό προσδιοριστικό ἀξίωμα, πού διατυπώθηκε ἀπό τό φω-
τισμένο κάλαμο τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Δαμασκνοῦ. Τό πλάσμα,
πού δέν τοῦ ἀναγνωρίζεται ἡ ἀποκλειστική ἰδιαιτερότητα καί ἡ
θεϊκή καταγωγή τοῦ «λόγου», τῆς σκέψης, τῆς κρίσης καί τῆς ὑ-
πεύθυνης διατύπωσης συμπερασμάτων, δέν εἶναι ἄνθρωπος. Ὁ
κινεῖται, περιφέροντας σάρκα ἄψυχη ἢ ψυχὴ δίχως νόηση, ἀποτελεῖ
κρίκο στήν ἀλυσίδα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ἀλλά δέν εἶναι τό τε-
λειότατο καί χαρισματικό πλάσμα, πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

Αὐτόματα, ἀφήνομαι νά τρέχω, ἐντυπωσιασμένος καί χαρούμε-
νος, στίς διαδρομές τῆς ἱστορίας. Στό κῶρο, πού τόν κατοι-
κοῦμε, τόν δουλεύουμε καί τόν ποτίζουμε μέ τόν ἰδρώτα μας καί
μέ τό αἷμα μας. Καί στό χρόνο, πού ξεκινάει, κάπου ἐκεῖ, στό ἀχα-
νές καί ἀπροσδιόριστο παρελθόν, μέ τό δημιουργικό πρόσταγμα
τοῦ Θεοῦ *«Γενηθῇτω φῶς καί ἐγένετο φῶς»* (Γενέσ. α' 1) καί κυ-
λάει ἀσταμάτητα, πρὸς τό τέρμα, πού Ἐκεῖνος τοῦ ἔχει ὀρίσει. Ἐ-
πιτρέπω στό λογισμό μου νά περιγηθῇ σιά πολυδαίδαλα καί ἀτέρ-
μονα μονοπάτια τῶν ἱστορικῶν μεταλλαγῶν. Καί, δίχως νά τό ἐπι-
διώκω, περνᾶω στήν ἔκσταση. Αὕτῃ ἡ διαδρομὴ εἶναι γεμάτη,
«ὑπερπλήρης», ἀπό τὰ τέλεια καί θαυμαστά ἔργα τοῦ ἁπείρου Νοῦ,
τοῦ πάνσοφου, τοῦ Παντοδύναμου καί τοῦ Πανάγαθου Δημιουργοῦ.
Ἀλλά, ταυτόχρονα, εἶναι κατάφορτη καί κατασφόδρη καί
ἀπό τὰ ἐφευρήματα καί τὰ κομψοτεχνήματα τῆς ἀνθρώπινης
σοφίας. Τῆς «σχετικῆς» καί «πεπερασμένης» καί ἀδιάκοπα ἐμπλου-
τιζόμενης σοφίας τοῦ γένους μου. Θαυμαστῆς, ὅμως καί προνομι-
ακὰ χαρισμένης στήν ὑπόστασή μας.

Ο αἰώνιος Λόγος ἐπλασε τόν κόσμο μέ ἁπείρη σοφία καί ἀσύλλη-
πτη δύναμη. *«Αὐτός εἶπε καί ἐγενήθησαν, Αὐτός ἐνετείλατο
καί ἐκτίσθησαν»* (Ψαλμ. λβ' 9). Ὁ ἡγεμόνας νοῦς μας, ἡ θεϊκή
ἀντανάκλαση, πού διαφοροποιεῖ τήν ὑπαρξή μας, κατοπεύει καί
χαίρεται τῇ Δημιουργίᾳ τοῦ Θεοῦ. Τήν ἀξιοποιεῖ. Τήν ἀπολαμβάνει.
Καί, σταδιακά, τήν ἀποκρυπτογραφεῖ. Εἰσχωρεῖ, βῆμα-βῆμα, στό θαυ-
μαστό «ἀποκύημα» τῆς θείας σοφίας. Στόν ἀπέραντο κόσμο, πού
μᾶς περιβάλλει. Χαρτογραφεῖ τό ἁπείρο μεγαλεῖο. Καί ἀνακαλύπτει
τούς νόμους, πού διέπουν καί διακρατοῦν τήν παγκόσμια ἁρμονία.

Ἑπικοινωνιακή ἀπάτη (2)

Ανοιχτοί, ὀρθάνοιχτοι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ βόθροι. Χυμένα στά πεζοδρόμια τὰ ἀπαίσια ἀρχιερατικά σκάνδαλα. Ἡ «φιλοχρηματία» καὶ ἡ «φιληδονία», τὰ δυὸ ἀπαίσια πάθη (πού τὰ προσδιόρισε, σέ διάσκεψη τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ σέ κλίμα αἰφνιδισμοῦ, ὁ Χριστόδουλος) σέ ἀπρόσμενη ἔκταση καὶ σέ ἐπικίνδυνη ἔνταση. Ἀνάγνωσμα καθημερινό, σκανδαλιστικό. Καὶ σήριαλ τηλεοπτικό, μέ θεατές τὰ ἑκατομμύρια τῶν θαμῶνων τοῦ ἀνοικτοῦ καὶ φωτισμένου παράθυρου.

Ὁ λαός, πού ζεῖ τό Μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας, βλέπει τό πανάγιο Θυσιαστήριο νά βεβηλώνεται, ἀπὸ τοὺς ἱδίους τοὺς λειτουργοὺς του, μέ πράξεις ντροπῆς καὶ κλονίζεται. Βιώνει κοφτερὸ τὸν πόνο. Καὶ ἀφήνει νά κυλήσει στή γῆ τό καυτό του δάκρυ. Οἱ παραέξω, οἱ ντελάληδες τοῦ ἀθεϊσμοῦ ἢ οἱ μεταπράτες τῶν ὑποπροϊόντων τῆς

ὀργανωμένης ἐκμετάλλευσης, φωτογραφίζουν, προφίλ καὶ ἀνφάς, τοὺς σκανδαλοποιούς ρασοφόρους καὶ διαλαλοῦν τὴν ἀρχιερατικὴ καὶ τὴν ἱερατικὴ διαφθορά, ὡς, δῆθεν, πειστήριο τῆς ἀμετάκλητης παρακμῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.

Ὁ Χριστόδουλος, ὁ πρόεδρος τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, σέ καταφανὴ σύγχυση καὶ σέ ὑποπτη ἀπραξία. Εἶναι, θεσμικά, ὑπεύθυνος στή διαχείριση τῆς ὁποιασδήποτε ἐκκλησιαστικῆς κρίσης. Ἀλλά, εἶναι καὶ πρῶτος ὑπόλογος γιὰ τίς ἀπανωτές ἐκρήξεις, πού σημειώθηκαν, κατὰ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ του θητεία, στήν αὐλή του, στό στενὸ, ἐπιτελικό του περιβάλλον. Θὰ ἔπρεπε νά δράσει, μέ διαδικασία ἀδιάβλητη καὶ μέ πειστικὴ ἀποτελεσματικότητα. Ὅμως, δίνει, πρὸς τὰ ἔξω, τὴν εἰκόνα τοῦ «σαστισμένου». Μιλάει, μπροστὰ στό μικρόφωνο ἢ στήν κάμερα, γιὰ «κάθαρση». Καὶ ἀποδει-

κνύεται, ἐκ τῶν πραγμάτων, παθητικά ἐγκλωβισμένος καὶ ἀδρανοποιημένος. Ἀντί νά κινηθεῖ ἀκαριαία καὶ δυναμικά καὶ νά καθαρίσει τόν καταβρωμισμένο ἱερό χώρο τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τριγυρνάει ἔμφοβος, στά ρεῖθρα τῆς ἀνοιχτῆς χαβούζας. Ἀντί νά ἐνεργοποιήσει «ἐδῶ καὶ τώρα» τό δικαστικό μηχανισμό τῆς Ἐκκλησίας καὶ νά ἀποκόψει τά σαπρά μέλη τοῦ ἐπισκοπικοῦ σώματος, τρέμοντας, μεθοδεύει τήν κάλυψη τῶν σκανδαλοποιῶν συνοδοιπόρων του. Ἀντί νά κηρύξει, μέ κατάθεση διάφανης, προσωπικῆς συντριβῆς, μετάνοια, πασκίζει, ἀνώφελα, νά ἀποτινάξει ἀπό τοὺς ὤμους του τό βαρὺ σάκκο τῶν δικῶν του εὐθυνῶν καὶ νά προβληθεῖ ὡς ἀμερόληπτος ἐκτελεστής καὶ ὡς ἀδιαμφισβήτητος ἐγγυητὴς τῆς πολυπόθητης κάθαρσης.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ καὶ ἐνδεικτικὴ τοῦ ψυχολογικοῦ του χάους, ἡ ταλάντευσὴ του στά δύο ἄκρα. Στὴν ἐφεκτικότητα καὶ στήν ὀρμή. Στὴ βαρεὶά μελαγχολία καὶ στήν ἐπιθετικότητα. Στὴν κατάθεση τῆς λύπης καὶ τοῦ πένθους καὶ στήν ἀλαζονικὴ ὑπερύψωση τοῦ προσώπου του.

Στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, τῆς 18ης Φεβρουαρίου, διακήρυξε, μέ τόνο θρηνώδη: «Οἱ μεγαλύτεροὶ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ ἐπίσκοποι κληρικοί, πού νόμισαν ὅτι μποροῦν νά δουλεύουν "δυσί κυρίοις", νά ὑποκρίνονται, νά ξεγελοῦν τόν κόσμον, καὶ νά εἶναι ἀσυνεπεῖς στὴ ζωὴ των... "Ὅπως ἀποδεικνύεται, ὑπάρχουν σέ ὅλες τίς βαθμίδες κάποιοι κληρικοί, πού ἔχουν προδώσει τὴν ἱερὴ ἀποστολὴ των, ἣ ἔχουν συμπεριφερθῇ κατ' ἐπιταγὴν τῶν ἐπιληψίμων ἀδυναμικῶν των. Δύο εἶναι τά βασικά ἀδικήματα τῶν κληρικῶν αὐ-

τῶν: ἡ φιληδονία καὶ ἡ φιλαργυρία. Καὶ θά πρέπει νά παρεδεχθοῦμε, πὼς σέ κάποιο βαθμὸ εἴμαστε ὅλοι ἔνοχοι, γιατί, ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, ἀνεχθήκαμε αὐτές τίς καταστάσεις, ὅπου ὑπάρχουν, ἐφ' ὅσον τίς γνωρίζαμε, πού ἔχουν διαβουκολήσει τίς συνειδήσεις καὶ ἔχουν ἐκθέσει πρόσωπα καὶ τόν ἱερό θεσμό, πού ὑπηρετοῦμε.

Στίς ἀνοικτές, ὡστόσο, τηλεοπτικές του ἐμφανίσεις, λησμονεῖ ἡ ἀπωθεῖ στή σκιά τῆς ἐπικάλυψης τὴν ὁμολογημένη προσωπικὴ του εὐθύνη καὶ τὴν εὐθύνη τῶν συνιερουργῶν του καὶ ἐπιτίθεται, λάβρος, κατὰ τῶν «ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας», πού, κατὰ τὴν κρίση του καὶ τὴν ἀρρωστημένη ἐκτίμησή του, εἶναι οἱ ἀποκλειστικοὶ συντελεστές τοῦ κατασκανδαλισμοῦ τῶν συνειδήσεων καὶ τῆς ὑποκίνησης τῆς ἀντιδεσποτικῆς ἐξέγερσης.

Πάνω ἀπὸ τέσσερις μῆνες σκοινοβατεῖ στὴν ἀσάφεια καὶ στὴν ἀδράνεια. Στὴν ὁμολογία, «μετὰ δακρύων». Καὶ στὴν ἐπιθετικότητα «μετὰ πάθους». Καὶ τό θετικὸ ἔργο, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ταλάντευση, εἶναι ἓνα τίποτα. Ἕνα τραγικὸ «μηδέν». Μιά ἀπροθυμία νά ἀντιμετωπίσει θετικά καὶ τελεσίδικα ἔστω καὶ μιά περίπτωσι «ἐπίορκου» διαχειριστῇ τοῦ ἐπισκοπικοῦ χαρίσματος.

Ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο, πού ἔσκασε ἡ βραδυφλεγὴς νάρκη καὶ ἀποκαλύφθηκαν τά εἰδεχθῆ σκάνδαλα τῶν δεσποτάδων μας, δέν κάθησε οὔτε ἓνας κατηγορούμενος στό σκαμνὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης καὶ δέν ἀποβλήθηκε, ὀριστικά καὶ ἀμετάκλητα, οὔτε ἓνας ἀπὸ τὸν προδωμένο ἀρχιερατικὸ θρόνον. Οἱ ἔνοχοι πηγαίνουν καὶ ἔρχονται στό Συνοδικὸ μέγαρο. Καμώνονται

πώς δίνουν εξηγήσεις για τις απαρράδευτες συμπεριφορές τους. Και ο Χριστόδουλος καμώνεται, πώς τούς άκούει προσεκτικά και σταθμίζει, ακριβοδίκαια, τις επιλήψεις πράξεις τους. Και ο χορός, καλά κρατάει. Ο Άρχιεπίσκοπος παραμένει θρονιασμένος στην «ύψηλή» καρέκλα του αξιώματός του. Και οι άλλοι, οι εκκλησιαστικά και κοινωνικά στιγματισμένοι, στους λίγο χαμηλότερους θρόνους τους, μέ όλες, όμως τις δικαιοδοσίες και μέ όλες τις ελευθερίες νά κλέβουν και νά άκολουσταίνουν.

* * *

Μή θεωρήσετε, όσοι διαβάζετε τούτο τό κείμενο, υπερβολή τό μηδενικό άπολογισμό της άρχιεπισκοπικής εξόρμησης για κάθαρση. Τά δάκρυα και οι τηλεοπτικές έξαγγελίες μπορεί νά ίχνογράφησαν άποφασιστικότητα. Άλλά τό προφίλ της άποφασιστικότητας ποτέ δέ βρήκε τήν ολοκλήρωσή του και ποτέ δέν παρήγαγε έργο έντιμης και διάφανης κάθαρσης. Πρόσφερε, όπως πολύ χαρακτηριστικά πολλοί τό έπeseήμαναν, ασπιρίνες, άνώφελης θεραπευτικής ικανότητας, στό βαρειά άρρωστο σώμα του έλληνικού έπισκοπάτου. Καθήςχασε πρόσκαιρα, κάποια από τά πολλά, άνήσυχια πνεύματα, δίνοντάς τους τό χάπι της έλπίδας, ή, ακριβέστερα, τό ύπνωτικό της παραπληροφόρησης. Άλλά δέν άπάλλαξε τήν Έκκλησία Ίησου Χριστού από τό άγος της «φιλοχρηματίας» και της «φιληδονίας».

Συνοπτικό πίνακα των πρωτοβουλιών του Χριστόδουλου, πού έξαγγέθηκαν και λειτούργησαν κάτω από τήν πίεση των δημοσιογραφικών άποκαλύψεων, βρίσκουμε στην άρθρογρα-

φία και στις άνακοινώσεις, πού καταχωρίστηκαν, κατά τήν κρίσιμη περίοδο, στό έπίσημο δημοσιογραφικό όργανο της Έκκλησίας της Ελλάδος, στό περιοδικό «Έκκλησία» και στα ρεπορτάζ, όχι της αντίπαλης πτέρυγας, αλλά του αύλικού δημοσιογράφου, πού, σέ σταθερή βάση, στυλβώνει τό άρχιεπισκοπικό προφίλ και στηρίζει, μέ άγχώδη ύποβοήθηση, τό καταρρακωμένο κύρος του.

Ένας πίνακας, πού δημοσιεύτηκε στις 23 Μαρτίου στην έφημερίδα «Έλευθερος Τύπος», μέ τόν τίτλο: «ΟΙ 12 ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ», όριοθετεί τό εύρος των μέτρων, πού έλαβε ή Διαρκής Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος, για τήν πάταξη της διαφθοράς και τήν άποκάθαρση του Σώματος των λειτουργών του Ίερού Θυσιαστηρίου. Στό σύνολό τους, οι κινήσεις ήταν μόνο δώδεκα. Και άντιμετώπιζαν δώδεκα σκανδαλοποιούς, πού έκτέθηκαν σέ δημόσια χλεύη από τά μέσα της μαζικής έννημέρωσης.

Μιά πρώτη παρατήρηση, πού εκφράζει τήν άπορία και τήν άγωνία του πληρώματος της Έκκλησίας είναι ή ακόλουθη: Ή Σύνοδος και, ιδιαίτερα ο πρόεδρός της Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ύποσχέθηκαν κάθαρση. Συνολική και άποτελεσματική. Κάθαρση, πού θά τήν πραγματοποιήσουν τά θεσμοθετημένα όργανα της Έκκλησίας της Ελλάδος και όχι τό πεζοδρόμιο της δημοσιογραφίας. Άφοϋ, όμως, αύτή ήταν ή έξαγγελία και αύτή ή άνειλημμένη ύποχρέωση, γιατί, στην πράξη, ή Σύνοδος περιορίστηκε μόνο στα πρόσωπα, πού ή δημοσιογραφία τά «έκραξε»; Δέν ύπάρχουν, πέρα από αυτούς,

ἄλλοι σκανδαλοποιοί, πού διακινούνται αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν παρασκιά τῆς τεχνητῆς ἀπόκρυψης ἢ πού ἐξασφαλίζουν τὸ «ἄλλοθι» σὲ μιά διασύνδεση μὲ τὰ κλιμάκια τῆς διευρυμένης διαφθορᾶς; Ἄν ὑπάρχουν, γιατί δὲν τόλμησε ἡ Σύνοδος νὰ προωθήσει τὸ μαχαίρι τῆς κάθαρσης ἴσαμε τὸ κόκκαλο, ὥστε νὰ ἀπαλλάξει τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ μιάσματα; Ἄν δὲν ὑπάρχουν, εἶναι ὑποχρεωμένη ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση νὰ ἀναγνωρίσει, ὅτι ἡ δημοσιογραφία σημείωσε μιά καταπληκτικὴ ἐπιτυχία. Ὅτι κατάφερε νὰ φτάσει στὸν πυρήνα τοῦ προβλήματος καὶ νὰ ὑποδείξει, μὲ πληρότητα καὶ ἀκρίβεια τὴν ἔκταση καὶ τὸ βάρος τῆς διαφθορᾶς, πού μαστίζει τὰ ἀνώτατα κλιμάκια τοῦ ἀρχιερατικοῦ καὶ ἱερατικοῦ χώρου. Καί, ἀντὶ νὰ διατυπώνει μομφές καὶ νὰ ἐντάσσει τὸ δημοσιογραφικὸ λόμπυ στὸ στρατόπεδο τῶν δηλωμένων ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ πρέπει νὰ σκύψει ταπεινά καὶ νὰ ὁμολογήσει, μὲ συντριβή, ἀλλὰ καὶ μὲ παρρησία, ὅτι οἱ λειτουργοὶ ἄλλων θεσμῶν «προέδραμον τάχιον» τῶν Ἐπισκόπων, τῶν ἐνταγμένων στὴ δύναμη περιφρούρησης τῆς ζωοποιοῦ Εὐχαριστιακῆς Τράπεζας.

* * *

Απὸ τίς δώδεκα (ὑποτίθεται) ἐκκαθαριστικὲς καὶ σωστικὲς κινήσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κρατοῦμε στὸ φάκελλο τῶν «ἐκκρεμοτήτων» τίς δυό. Τὰ ἔργα καὶ τίς ἡμέρες τῶν δυό Παντελεημόνων. Τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη καὶ τοῦ Κορίνθου Παντελεήμονα Καρανικόλα. Τίς κρατοῦμε, ὅχι γιὰ νὰ τίς πνίξουμε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τίς ἀναδείξουμε ἐκτενέστερα καὶ διεξοδικότερα. Γιατί αὐτές οἱ δυό περιπτώσεις ση-

ματοδοτοῦν τὴν ἔσχατη ἐξουθένωση τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος. Καί, ταυτόχρονα, τὴν ἔσχατη καὶ ἀναίσχυνη ποδοπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ἀπὸ τοὺς παράγοντες τῆς ὑπεύθυνης ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης. Ἀπὸ τὸν κεντρικὸ Συνοδικὸ ὑπεύθυνο, τὸν πρόεδρο τοῦ Σώματος Χριστόδουλο. Καί ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, πού, κατὰ τὴ μακρὰ περίοδο τῶν βραδυφλεγῶν ἐκρήξεων τῶν ἀπερίγραπτων σκανδάλων, δέχτηκαν νὰ γίνουν πειθήνια ὄργανα στὴν ἐπιλήψιμη διαδικασίᾳ τοῦ κουκουλώματος. Γιὰ τίς ὑποθέσεις αὐτές δέ θὰ μπορέσει ὁ ἀναγνώστης μας νὰ σχηματίσει σαφὴ εἰκόνα καὶ νὰ καταλήξει σὲ ὑπεύθυνη κρίση, μὲ μόνη τὴν ἐπισήμανση τῶν τελευταίων Συνοδικῶν χειρισμῶν. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐκδιπλωθοῦν μπροστὰ τοῦ ὅλες οἱ κομβικὲς φάσεις τοῦ μακροῦ χρονικοῦ, γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦν οἱ ὑποπτοὶ καὶ ἀέντιμοι χειρισμοί, πού ἐκβάλλουν στὴ σημερινή ἐμπλοκὴ καὶ στὴν ἀδυναμία δρομολόγησης καθαρῆς λύσης.

Χωρὶς νὰ ἀσχοληθοῦμε διεξοδικὰ μὲ τίς δυό αὐτές, καυτές, ὑποθέσεις, σημειώνουμε μιά γενικὴ παρατήρηση, πού καλύπτει καὶ αὐτές.

Ἄν ἀφαιρέσει κανεὶς, ἀπὸ τίς δώδεκα «κινήσεις» τοῦ Συνοδικοῦ ὀργάνου, τὴ μιά, αὐτὴ, πού ἀναφέρεται στὸν ἀρχιμανδρίτη Γιοσάκη, διαπιστώνει, ὅτι γιὰ τίς ὑπόλοιπες ἔντεκα χρησιμοποιήθηκε ἡ ἴδια προδικαστικὴ διαδικασία, πού δὲν εἶχε καμμιὰ νομικὴ κάλυψη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἡ Σύνοδος κάλεσαν τοὺς Μητροπολίτες, πού σιγματίστηκαν καὶ κατηγορήθηκαν ἀπὸ τὰ κανάλια τῆς τηλεόρασης, νὰ ἐμφανιστοῦν μπροστὰ τοὺς καὶ νὰ δώσουν

προφορικές εξηγήσεις. Καί, γιά κάποιους από αυτούς δέχτηκαν νά υποβάλουν τίς εξηγήσεις τους μέ γραπτό υπόμνημα. Μετά από αὐτή τήν (υποτιθέμενη) ἀρχική διαδικασία, ἡ Σύνοδος διαφοροποίησε τήν κρίση της καί τήν ἀπόφασή της. Γιά μερικούς θεώρησε τίς εξηγήσεις ἐπαρκεῖς καί τοὺς ἔστειλε στό σπίτι τους, λουσμένους καί μυρωμένους. Καί γιά τοὺς ὑπόλοιπους προχώρησε στό διορισμό ἀνακριτή.

Ὁ χειρισμός αὐτός εἶναι πέρα γιά πέρα παράνομος. Ὁ Νόμος περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων θεσπίζει ἄλλη τακτική. Ἡ Σύνοδος, ὅταν πιάσει στά χέρια της κάποια ἐπώνυμη καταγγελία ἢ ὅταν πληροφορηθεῖ, μέ ὁποιοδήποτε τρόπο, ὅτι ἓνας Μητροπολίτης διέπραξε ἀξιοποίηση πράξη, ὀρίζει ἀμέσως ἀνακριτή. Καί ὁ ἀνακριτής (ὄχι ἡ Σύνοδος) καλεῖ τόν κατηγορούμενο νά δώσει ἐξηγήσεις, γιά τήν ὑπόθεση, πού ἐγκαλεῖται, πρίν ἀρχίσουν οἱ προσκλήσεις τῶν μαρτύρων κατηγορίας καί ὑπεράσπισης.

Μεταφέρω ἐδῶ τό σχετικό ἄρθρο 143 τοῦ Νόμου 5383/1932:

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος λαβοῦσα γνῶσιν εἴτε κατ' ἀκολουθίαν μηνύσεως εἴτε ἄλλως πῶς ὅτι Ἀρχιερεὺς ὑπέπεσεν εἰς παράπτωμα ἐπαγόμενον ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν, ἐντέλλεται, ἐάν κρίνῃ, ὅτι συντρέχει περίπτωσις διώξεως, εἰς ἓνα τῶν Ἀρχιερέων, ὅπως προβῇ εἰς τὰς ἀναγκαῖας ἀνακρίσεις, μετὰ προηγουμένην πρόσκλησιν τοῦ κατηγορουμένου πρὸς παροχὴν πληροφορικῶν».

Ὁ Χριστόδουλος ἀνέστρεψε τήν ὑποχρέωση, πού ἐπιβάλλει ἡ σχετική διάταξη καί ἀνέτρεψε τή νομιμότητα τῆς διαδικασίας γιά τήν κάθαρση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ὅσοι ἔχουν

παρακολουθήσει, ἔστω καί ἀποσπασματικά, τίς κορῶνες του γιά τή Νομιμότητα, τό δάκρυ του καί τίς κραυγές του, ἴσως σχημάτισαν τήν ἐντύπωση, πῶς ὁ σεβασμός του στοὺς Νόμους εἶναι πηγαῖος καί ἀδιαπραγμάτευτος. Ἡ πρακτική του, ὅμως, δίνει ἐντελῶς διαφορετικό στίγμα. Τόν παρουσιάζει ἀδίστακτο καταπατητὴ τοῦ Νόμου καί ἀντιγραφέα τῆς ἀσύδοτης, Σταλινικοῦ τύπου, αὐθαιρεσίας.

Ὁ Χριστόδουλος παρανόμησε καί ἰδιοποιήθηκε τήν ὑποχρέωση τοῦ ἀνακριτῆ νά καλέσει τόν κατηγορούμενο, γιά παροχή ἐξηγήσεων, γιατί, προφανῶς, ἤθελε νά κρατήσῃ στά χέρια του τήν ὅλη ὑπόθεση καί νά λειτουργήσῃ αὐτός ὡς ὁ ἀποφασιστικός ρυθμιστής. Ἄν αὐτός τό ἔκρινε καί ἂν ἡ προώθηση τῆς δικαστικῆς ἔρευνας ἐξυπηρετοῦσε τίς βλέψεις του, εἶχε τό πάνω χέρι καί τήν εὐχέρεια νά εἰσηγηθεῖ στή Σύνοδο τό διορισμό ἀνακριτή. Ἄν πρόθεσή του ἦταν νά θάψῃ τίς κατηγορίες στά βαθιὰ ντουλάπια τοῦ Συνοδικοῦ Ἀρχείου, μποροῦσε, πολύ ἄνετα, νά μανουβράρει τό κλείσιμο τοῦ δικαστικοῦ φακέλλου ἢ τήν παραπομπή του στίς καλένδες. Καί αὐτό ἔγινε στίς πέντε, ἀπό τίς δώδεκα, ὑποθέσεις, πού διερεύνησε(;) ἡ Διарκὴς Ἱερά Σύνοδος.

* * *

Ὁ ἑξηγήσεις τοῦ Μητροπολίτη Τριφυλίας Στεφάνου κρίθηκαν ἐπαρκεῖς, γιά τήν παροῦσα φάση τῶν δικαστικῶν ἐξελίξεων καί ἡ Σύνοδος ἀποφάσισε νά περιμένει «τὴν ἔκβαση τῆς ὑποθέσεώς του στά ποινικά δικαστήρια».

Ἀναγκαῖα σημείωση: Οἱ δημοσιογραφικὲς καταγγελίες σέ βάρος τοῦ γηραιοῦ Μητροπολίτη Τριφυλίας δέν

είναι νωπή είδηση. Έχουν εμφανιστεί στά όργανα της έννημέρωσης έδω και πολλά χρόνια. Άλλά, ούτε ο Μητροπολίτης, πού διασυρόταν, είχε τολμήσει νά καταθέσει μήνυση στά πολιτικά Δικαστήρια, ούτε η Σύνοδος είχε συγκινηθεί μέ τόν ξεπεσμό και τόν έξευτελισμό του έπισκοπικού αξιώματος. Ούτε γάτος, ούτε ζημιά. Καί μόλις τώρα, μετά τόν κατακλυσμό των δημοσιογραφικών αποκαλύψεων, ο Μητροπολίτης ανακοίνωσε στη Σύνοδο, ότι καταθέτει μήνυση κατά των άγνωστων προσβολών της άρχιερατικής υπόληψής του και η Σύνοδος θεώρησε τήν κατάθεση της μήνυσης ως άφορμή νά αναστείλει τίς διαδικασίες της έκκλησιαστικής Δικαιοσύνης. Μέ τό δεδομένο, ότι ο Μητροπολίτης οδεύει τό ένενηκοστό πρώτο έτος της ηλικίας του και η έκδίκηση της μηνύσεώς του θά τραβήξει σέ μήκος χρόνων, είναι βέβαιο, ότι η Σύνοδος δέ θά κληθεί νά άντιμετωπίσει τό σκάνδαλο στό κοντινό μέλλον. Ό δικαστικός φάκελλος θά φτάσει στά χέρια της, αφού διαβούν οι διαπλεκόμενοι στόν άνοικτό όρίζοντα της αιώνιότητας.

* * *

Ο Μητροπολίτης Χίου άποδείχτηκε, πώς δέν έχει καμιά σχέση μέ τά περιουσιακά στοιχεία, πού βρίσκονται κατατεθειμένα σέ Τράπεζα της Άμερικής. Οι έξηγήσεις, πού έδωσε ήταν έπαρκεϊς. Καί άπαλλάχτηκε άπό κάθε κατηγορία. Είναι πρόδηλο, πώς τό όνομά του δέν πρέπει νά αναφέρεται στόν κατάλογο των σκανδαλοποιών, μέ τούς όποιους υποτίθεται πώς άσχολήθηκε η Σύνοδος, σοβαρά και υπεύθυνα, στην προσπάθειά της νά καθάρσει τό Έκκλησιαστικό Σώμα. Άπό

τή στιγμή, πού ο λειτουργός αυτός άποδείχτηκε άθώος, δέ χρειάστηκε νά κάνει καμιά κίνηση η Σύνοδος γιά νά τόν άντιμετωπίσει. Έγγράφει, λοιπόν, στό ένεργητικό της ένα κατόρθωμα, πού δέν είναι κατόρθωμα. Ήταν μιά άπλή, γραφειοκρατική διεκπεραίωση.

* * *

Ο Μητροπολίτης Διδυμοτείχου κλήθηκε, κατά τήν πάγια τακτική του κ. Χριστόδουλου, νά δώσει έξηγήσεις, ως ήρωας ήθικου σκανδάλου, πού καταλέρωσε τό ώμόφορό του και καταντρόπιασε τή Σύνοδο των Έκκλησιών της Έλλάδος. Όμως, γιά τό ίδιο θέμα, γιά τή διαρροή της ίδιας ήθικης άναθυμιάσης, είχε κληθεί και παλιότερα ο Διδυμοτείχου Νικηφόρος νά δώσει έξηγήσεις. Καί τότε οι έξηγήσεις του κρίθηκαν έπαρκεϊς και ο φάκελλος μπήκε στό ψυγείο του Συνοδικού Άρχείου. Τώρα, μετά άπό χρόνια και μέ άφορμή τό δημοσιογραφικό θόρυβο, ο Χριστόδουλος έισηγήθηκε στη Σύνοδο νά καλέσει, γιά δεύτερη φορά, τόν υπόλογο Μητροπολίτη και νά του ζητήσει και πάλι έξηγήσεις γιά τό ίδιο θέμα.

Ή πρωτοβουλία αυτή του Χριστόδουλου προκαλεί έρωτηματικά. Μέ ποιό σκεπτικό, κατά τήν πρώτη κλήση του κατηγορούμενου Μητροπολίτη Νικηφόρου, η Σύνοδος κατέληξε στό συμπέρασμα, ότι οι έξηγήσεις του ήταν έπαρκεϊς; Καί μέ ποιό κριτήριο, τώρα, οι έξηγήσεις, γιά τίς ίδιες καταγγελίες, κρίθηκαν άνεπαρκεϊς;

Βέβαια, παράγοντες, πού έχουν κάποια πρόσβαση στους σκοτεινούς χώρους των δεσποτικών διαπλοκών, φιθυρίζουν τήν πληροφορία, ότι η τότε άπαλλαγή του κατηγορούμενου ήταν

προϊόν συναλλαγής. "Οτι ὁ Χριστόδουλος ὑποχώρησε στήν ὑπόθεση τοῦ Νικηφόρου, γιά νά ὑποχωρήσουν καί κάποιοι ἄλλοι, φίλοι τοῦ Νικηφόρου καί νά ἀποσιωπήσουν ἡχηρό σκάνδαλο Μητροπολίτη, εὐνοούμενου τοῦ Χριστόδουλου.

Ἡ ἐπαναφορά τοῦ σκανδάλου Νικηφόρου στήν ἐπικαιρότητα καί ὁ διορισμός ἀνακριτή, ἀνοίγει ἓνα μονοπάτι στά ἐκκλησιαστικά μας πράγματα, πού ἔχει πολλά ἀγκάθια καί προδικάζει ἀπρόβλεπτες ἐξελίξεις.

"Ετσι, καθώς διαμορφώνονται τά πράγματα, εἶναι ἀφελές ἢ, ἀκριβέστερα, βαρειά πονηρό, τό νά ἐμφανίζεται στή δημόσια ἐνημέρωση ἡ πρόσκληση τοῦ Μητροπολίτη Νικηφόρου καί ὁ διορισμός ἀνακριτή ὡς ἀντιμετώπιση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κρίσης καί ὡς ἐπίτευξη τῆς ποθητῆς κάθαρσης.

Στό δωδεκάλογο ἀναφέρονται ἀκόμα οἱ περιπτώσεις τῶν Μητροπολιτῶν Ζακύνθου καί Περιστερίου. Ἀλλά οἱ κλήσεις τῶν Μητροπολιτῶν αὐτῶν, γιά παροχή ἐξηγήσεων, ἀναφέρονται σέ ἐπουσιώδη θέματα, πού, μέ διαλεκτική δικαίου κριτή, δέν μποροῦν νά ἀποτελέσουν ἀφορμές παραπομπῆς σέ Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο. Οὔτε ἡ εἰσαγωγή τους, ἔστω καί συμβατικά, στή Συνοδική διάσκεψη μπορεῖ νά ἐκτιμηθεῖ ὡς πάταξη τῆς διαφθορᾶς καί ἐκπλήρωση τοῦ παλλαϊκοῦ αἰτήματος τῆς κάθαρσης. Ἐχει ὅλο τό δικαίωμα ἡ Σύνοδος νά τοὺς καλέσει καί νά τοὺς συστήσει νά εἶναι προσεκτικότεροι στή συμπεριφορά τους καί στή συνεργασία τους μέ τοὺς κληρικούς καί τοὺς λαϊκοὺς συνεργάτες τους. Ἀλλά δέ νομιμοποιεῖται, γιά τά

ὀλισθήματα αὐτά, νά τοὺς καταστήσει ὑπόδικους.

"Αν γιά τοὺς δυό αὐτοὺς Μητροπολίτες διαρρέουν πληροφορίες, πού τοὺς ἐνοχοποιοῦν γιά βαρειά παραπτώματα, ἔχει λόγο ἡ Σύνοδος νά ὀρίσει ἀνακριτή καί νά διατάξει ἀνακρίσεις. Γιά ἀπλές, ὅμως, ἀκρισίες καί γιά συμπεριφορές, πού ἀντιμετωπίζονται καί διορθώνονται μέ μιά ἀπλή, ἀδελφική συμβουλή, εἶναι ὑποπτη πολυτέλεια, νά ἀσχολεῖται ἡ ὀλομέλεια τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί νά ἐντάσσει τήν ἀπόφασή της στό δωδεκάλογο τῆς κάθαρσης.

Πολυπλοκότερη καί προβληματικότερη εἶναι ἡ περίπτωση τῶν δυό Μητροπολιτῶν, Πειραιῶς Καλλινίκου καί Θεοκλήτου Κουμαριανοῦ. Οἱ Μητροπολίτες αὐτοὶ κλήθηκαν νά δώσουν ἐξηγήσεις γιά συγκεκριμένες καταγγελίες, πού σύρθηκαν, γιά μεγάλο χρονικό διάστημα, στήν ἐπικαιρότητα. Ἀλλά, ἡ διαχείριση τῶν ἐξηγήσεών τους ἦταν περίεργη. Ὁμόφωνα κρίθηκαν ἐπαρκεῖς. Ὁ πρόεδρος καί οἱ δώδεκα Συνοδικοί Σύεδροι θεώρησαν, πῶς δέ συντρέχει λόγος νά παραπεμφθοῦν σέ ἐκκλησιαστική δίκη. Ὡστόσο, κάνοντας μιά «*θεμιτή (!!!) παρανομία*», (ὅπως τήν ὀνόμασαν) διέταξαν ἀνακρίσεις καί ὄρισαν ἀνακριτές.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, κατά τήν ἐπίσημη εἰσηγητική του ὁμιλία στό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, στίς 18 Φεβρουαρίου, παρουσιάζοντας τήν περίπτωση τοῦ Μητροπολίτη Θεόκλητου Κουμαριανοῦ, εἶπε, μεταξύ τῶν ἄλλων: «*Κατά τήν συνεδρίαν τῆς 8-2-05 ἡ ΔΙΣ ἔκρινε ὁμόφωνα τίς ἐξηγήσεις ἐπαρκεῖς. Δέν ἔθεσεν ὅμως τήν ὑπόθε-*

ση στο *Ἀρχεῖον*, αλλά, κατά θεμιτήν παρανομίαν, διέταξεν ἀνακρίσεις πρὸς μείζονα κατοχύρωση τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ θιγομένου *Ἱεράρχου*, ὅπως ἄλλωστε τό ἐζήτησε καὶ ὁ *ἴδιος*, ἐπιφυλασσομένη νὰ ἐφαρμόσει τὴν ποινὴν τῆς ταυτοπαθείας σέ βάρος τοῦ καταγγειλαντος, ἐφ' ὅσον οἱ κατηγορίες του καταπέσουν».

Τὴν ἴδια τακτικὴ ἐφάρμοσε ἡ *Ἱερά Σύνοδος* καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν καταγγελιῶν κατὰ τοῦ Μητροπολίτη Πειραιῶς Καλλινίκου. Θεώρησε τίς ἐξηγήσεις ἐπαρκεῖς. Δηλαδή, ἔκρινε ἀθῶο τὸν Μητροπολίτη. Ἀλλά, παράλληλα, ὄρισε ἀνακριτὴ, γιὰ νὰ καλέσει μάρτυρες καὶ νὰ συντάξει πόρισμα.

Πῶς μπορεῖ νὰ κρίνει κανεὶς αὐτὴ τὴ μεθοδολογία τῆς Διαρκoῦς *Ἱερᾶς Συνόδου*; Οἱ ἀπορίες, πού γεννιῶνται, εἶναι ἀπανωτές καὶ πιεστικές.

1) Νὰ ζητήσει ἡ Διαρκῆς *Ἱερά Σύνοδος* ἐξηγήσεις ἀπὸ τοὺς κατηγορούμενους, δέν ἔχει τό δικαίωμα. Δέν τῆς τό παρέχει ὁ Νόμος. Καί, ὅμως, φωνάζοντας, πῶς τηρεῖ τό Νόμο, ἀποτόλμησε τὴν κραυγαλέα παρανομία.

2) Στὴν πολιτικὴ Δικαιοσύνη προηγεῖται μιά προκαταρκτικὴ διερεύνηση καὶ ἐκδίδεται βούλευμα. Παραπεμπτικό ἢ ἀπαλλακτικό. Καί, στὴν περίπτωσή, πού τό βούλευμα εἶναι παραπεμπτικό, ὀρίζεται ἀνακριτὴς γιὰ νὰ ἐξετάσει τοὺς μάρτυρες, νὰ ἀκούσει τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορούμενου καὶ νὰ συντάξει τὴν πρότασή του. Ἐδῶ, ἡ Σύνοδος ὁμόφωνα, ἔκρινε τίς ἐξηγήσεις ἐπαρκεῖς. Δηλαδή, ἀποφάνθηκε, μέ τὴν καταφατικὴ ψῆφο ὅλων τῶν Συνδικῶν, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι εἶναι ἀθῶοι. Καί, ὅμως, μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ γνωμάτευση, τὴν τόσο ἐπίσημη, πού

ἰσοδυναμεῖ μέ ἀπαλλακτικὸ βούλευμα, διέταξε ἀνακρίσεις; Ποιὰ θέση καὶ ποιό νόημα ἔχουν οἱ ἀνακρίσεις; Ἐχουν τό δικαίωμα οἱ ἀνακριτὲς νὰ κληθοῦν ἐλεύθερα καὶ νὰ ἐρευνήσουν τίς ὑποθέσεις; Ἄν συντάξουν πορίσματα, πού νὰ ἔρχονται σέ ἀντίθεση καὶ νὰ ἀναιροῦν τὰ ἀπαλλακτικὰ βουλεύματα τῆς Διαρκoῦς *Ἱερᾶς Συνόδου*, τί θὰ γίνει; Θὰ ἀκυρωθοῦν οἱ ὁμόφωνες ἀποφάσεις τοῦ δεκατριμελοῦς ὀργάνου, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐνός πορίσματος;

3) Οἱ συγκεκριμένες ἀνακρίσεις ἀνατέθηκαν σέ Συνδικοὺς Μητροπολίτες. Σέ *Ἱεράρχες*, πού, κατὰ τὴ Συνεδρίαση τοῦ Σώματος, εὐθυγραμμίστηκαν μέ τὴν ἀποψη τῶν πολλῶν καὶ συνετέλεσαν στό νὰ ἐκδοθεῖ ὁμόφωνη ἢ ἀπόφαση, πού χαρακτήρισε τίς ἐξηγήσεις ἐπαρκεῖς. Τώρα, τί θὰ κάνουν; Θὰ σεβαστοῦν ἐκείνη τὴν ψῆφο τους ἢ θὰ τὴν ἀναιρέσουν; Καί ἂν ἀκόμα βροῦν μπροστά τους ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα, θὰ τολμήσουν νὰ ἀνακαλέσουν τὴ δικὴ τους ψῆφο καὶ νὰ κατευθύνουν στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων καὶ τὴν ψῆφο τῶν ἄλλων δώδεκα Συνδικῶν Συνέδρων; Τραγέλαφος, πάνω στὸν τραγέλαφο. Καὶ σκοπιμότητα, πάνω στὴ σκοπιμότητα.

* * *

Στό δωδεκάλογο μνημονεύεται καὶ ἄλλο κατόρθωμα (!!!) τῆς *Ἱερᾶς Συνόδου*. Στό στοιχεῖο, μέ ἀριθμὸ 6, γράφεται: «*Μέ ἔγγραφό του ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς ἐνημέρωσε τὴ ΔΙΣ γιὰ τὰ μέτρα, πού ἔλαβε σέ βάρος τοῦ ἱερομονάχου τῆς Μονῆς Χρυσοπηγῆς Νικοδήμου Φαρμάκη*».

Διερωτᾶται κανεὶς, πῶς τὰ μέτρα, πού ἔλαβε ὁ Πειραιῶς Καλλίνικος ἐναντίον τοῦ Φαρμάκη, δηλαδή ἡ ἀφαίρεση

τοῦ ὀφφικίου τοῦ ἀρχιμανδρίτη καί ἡ ὑποχρέωση, πού τοῦ ἐπιβλήθηκε, νά ἀναστείλει γιά ἓνα ἐξάμηνο κάθε ἐξωτερική δραστηριότητα καί νά μείνει στή Μονή του, ἀποτελοῦν ἐνδείξεις, ὅτι πατάχτηκε δυναμικά καί ὀριστικά ἡ διαφθορά, πού μαστίζει καί ἐκθέτει τά ἀνώτατα κλιμάκια τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης!

Ἄν, ἡ μετάβαση τοῦ Φαρμάκη στήν ἱερή πόλη τῶν Ἱεροσολύμων καί ἡ ἀνάμιξή του στίς ἱντριγκες, πού πλέχτηκαν πρὶν ἀπό τήν ἐκλογή τοῦ Πατριάρχου Εἰρηναίου, ἔγιναν μέ τήν ἐντολή κάποιου ὑψηλά ἱστάμενου, ποίος εἶναι ὁ πρόξενος τῆς ἀνωμαλίας καί ποίος θά πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ ὡς σκανδαλοποιός; Αὐτός, πού κίνησε τό μηχανισμό καί ἔσπρωξε καί τό Φαρμάκη στή δίνη τῶν μηχανορραφιῶν ἡ ὁ Φαρμάκης, πού πείστηκε νά συμμορφωθεῖ μέ τήν ἐντολή;

Αὐτά τά ἐνδεχόμενα δέν τόλμησε νά τά ἀντιμετωπίσει ἡ Σύνοδος. Προσπάθησε, ὅμως, νά καταπραῦνει τίς ἀνήσυχες συνειδήσεις, δίνοντας τήν πληροφορία, ὅτι ἐπιβλήθηκαν κυρώσεις στόν ἱερομόναχο Φαρμάκη.

* * *

Σάν σημαντικό κατόρθωμα ἐκτίθεται στό δωδεκάλογο καί ἡ περίπτωση τοῦ Μητροπολίτη Κεφαλληνίας Σπυρίδωνα. Σημειώνεται, ὡς ἐξαίρετης σημασίας, ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς Συνόδου νά διατάξουν οἰκονομικό ἔλεγχο στή διαχείριση τῆς Μητρόπολης, πού τήν ποιμαίνει ὁ κ. Σπυρίδων. Ἀλλά, ὅπως ὁμολογεῖται στή σύντομη σημείωση, τόν ἔλεγχο τόν ζήτησε ὁ ἴδιος ὁ Μητρο-

πολίτης Κεφαλληνίας. Ἡ Σύνοδος δέν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρά νά συγκατατεθεῖ στό αἴτημα τοῦ Μητροπολίτη καί νά προωθήσει τή διαδικασία ἐλέγχου.

Γράφεται:

«Ἐδωσε ἐντολή (ἡ Σύνοδος) γιά οἰκονομικό ἔλεγχο τῆς Μητρόπολης Κεφαλληνίας, ἔπειτα ἀπό αἴτημα τοῦ ἐκεῖ Μητροπολίτου».

Ἄν ἡ Σύνοδος διέτασσε οἰκονομικό ἔλεγχο στήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν, θά ἔκανε πράξη γενναία, ἄξια νά ἐνταχτεῖ στά μέτρα τῆς κάθαρσης. Ἡ ἀπόφασή της γιά τή Μητρόπολη Κεφαλληνίας, ἀποτελεῖ παραβίαση ἀνοικτῶν πυλῶν. Ἐφόρμηση δίχως θάρρος καί δίχως οὐσιαστικό ἀποτέλεσμα.

* * *

Δέ λείπει ἀπό τό δωδεκάλογο καί ἡ περίπτωση τοῦ ἀρχιμανδρίτη Γιοσάκη. Πῶς νά λησμονήσει ὁ Χριστόδουλος τόν ἀρχιμανδρίτη, πού τοῦ προσέφερε μυστικές ἐκδουλεύσεις καί πού, σέ ἀντάλλαγμα, τόν προωθοῦσε σέ σημαντικές ἐκκλησιαστικές ἐπάλξεις;

Τί λέγεται, λοιπόν, γιά τό Γιοσάκη;

Ἡ Ἱερά Σύνοδος «ὑποχρέωσε τό Μητροπολίτη Ἀττικῆς νά θέσει σέ ἀργία καί νά ἀσκήσει δίωξη κατά τοῦ Ἰακώβου Γιοσάκη. Μετά τή διαθεσιμότητα τοῦ κ. Παντελεήμονα χρέη ἀνακριτοῦ ἀνέλαβε ὁ τοποτηρητής, μητρ. Μεσογαίας κ. Νικόλαος».

Τό σύντομο αὐτό κείμενο δηλώνει τό παρακαμπτήριο δρομολόγιο, πού

ἀκολούθησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴ συνάντησή του καὶ τὴν ἀναμέτρησή του μέ τὸ Γιοσάκη.

1) Ὁ Νόμος δίνει στοῦ Χριστόδουλο τὸ δικαίωμα νὰ ἀσκήσει δίωξη ἐναντὶν ὁποιουδήποτε κληρικοῦ, πού κάνει κολάσιμη πράξη στὴν περιοχή τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας του. Ὁμως, ἀπέφυγε νὰ κάνει χρήση αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος καὶ προσπάθησε νὰ ρίξει τὴν εὐθύνη τῆς ἔγκλησης στὸν ὑπερφορτωμένο μέ ἐνοχές Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

2) Ἡ πράξη αὐτὴ συνιστᾷ φυγὴ ἀπὸ τὸ καθῆκον. Καὶ προδίδει ἄμετρο φόβο. Ἄν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διέτασσε τὴ διεξαγωγὴ ἀνακρίσεων, ὁ Γιοσάκης, προδομένος καὶ πικραμένος, θὰ μπορούσε νὰ προβεῖ σὲ ἀποκαλύψεις, πού θὰ τὸν ἔκαιγαν. Μέ τὴν ἐκβιαστικὴ παράκαμψη τοῦ χρέους τῶν ἀνακρίσεων, ἔρριξε σὲ ἄλλα χέρια τὸν ἐπικίνδυνον ἐκρηκτικὸ μηχανισμό. Ἐπιβάρυνε ἄλλον μέ τὴν εὐθύνη νὰ κάνει καταλογισμό σὲ βάρος τοῦ Γιοσάκη. Καὶ ἐκεῖνος ἀποσύρθηκε στοῦ ἀπυρόβλητο. Χωρὶς νὰ εἶναι βέβαιο, πὼς θὰ ξεφύγει. Γιατὶ ὑπάρχει καὶ τὸ ἐνδεχόμενο νὰ τὸν πιᾶσουν τὰ σκάγια τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Γιοσάκη, σ' ὁποιαδήποτε ἀπόσταση καὶ ἂν στέκεται.

* * *

Δέν γνωρίζω, ἂν θὰ βρεθεῖ Ἑλληνας, Ὁρθόδοξος ἀναγνώστης αὐτοῦ τοῦ δωδεκάλογου, πού θὰ διακινδυνεύσει νὰ ἐπικροτήσει τίς «καθαρτικές» πρωτοβουλίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν Συνοδικῶν. Οἱ δραστηριότητες, πού προβλήθηκαν, μέ αὐτό τὸ δημοσίευμα σὲ κοινὸ ἔπαινο, εἶναι καθαρὸ φιάσκο. Παιχνίδι ἐπικοινωνια-

κό, γιὰ τὸν ἐντυπωσιασμό τῆς ἀνυποψίαστης μάζας. Σχῆμα ἀπολογίας, πού, ἡ βαθύτερη ἀνάλυσή του τὸ ἐκτιμᾷ ὡς ἀπαράδεκτη ἀπάτη.

Ἰσαμε σήμερα, οὔτε μιὰ περίπτωση ἐκτροπῆς ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη δέν ἀντιμετωπίστηκε δυναμικὰ καὶ ὀριστικά. Ἀκόμα καὶ αὐτὴ ἡ κραυγαλέα περίπτωση τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη, ἡ χυμένη στὶς τριόδους καὶ ἀσυμμάζευτη, δέ συνάντησε μπροστὰ τῆς τὸν τίμιον δικαστὴ. Λικνίζεται καὶ διαιωνίζεται, στοῦ κύμα τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀπροθυμίας τοῦ κ. Χριστόδουλου.

Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες, πού ἔχουν ἀποστολὴ νὰ διερευνοῦν μέ τιμιότητα τίς παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ νὰ ἀποκόπτουν ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς ἱερωσύνης τὰ σαπρὰ μέλη, τοὺς κλέφτες, τοὺς πλαστογράφους, τοὺς ἀνήθικους, τοὺς ἀνάξιους τῆς ἀρχιερατικῆς καὶ τῆς ἱερατικῆς τιμῆς, δείχνουν, τούτῃ τὴν κρίσιμη ὥρα, τέτοια ἐπιφυλακτικότητα, τέτοιο φόβο καὶ τέτοια ὀλιγωρία, πού καταντᾷ ἔνοχη κάλυψη τῶν σκανδαλοποιῶν καὶ ἔνδειξη ὑπαιτιότητας ἐλεγκτῶν καὶ ἐλεγχομένων, γιὰ τὸν καθολικὸ διασυρμὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν λειτουργῶν Τῆς.

Μετὰ ἀπὸ τὴν τραγικὴ αὐτὴ ἐξέλιξη, ἐκεῖνος, πού πρέπει νὰ λογοδοτήσει, εἶναι ὁ Χριστόδουλος, ὁ κύριος αἴτιος τῶν παρελκύσεων, τῶν συγκαλύψεων καὶ τῶν ἀπολούσεων τῶν διεφθαρμένων συνιερουργῶν του καὶ φίλων του. Ὁ Χριστόδουλος, μέ κανένα τρόπο δὲ ν μπορεῖ νὰ εἶναι «ἐγγυητὴς τῆς καθαρ-
σης». Εἶναι ὑπόλογος γιὰ τὴν ἔκρηξη καὶ τὴ νομιμοποίηση τῆς διαφθορᾶς.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Μιά άλλη λογαφία-έπισήμανση

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑΚΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΑΡ'ΑΡΕΙΩ ΠΙΑΩ

Αθήνα 12 Μαρτίου 2005

Πρός τόν Έξοχότατο Κύριο
Κωνσταντίνo Στεφανόπουλο
Πρώην Πρόεδρο τής Δημοκρατίας
ΑΘΗΝΑ

Έξοχότατε Κύριε Πρόεδρε,

Μέ συγκίνηση παρακολούθησε σήμερα ό Έλληνικός Λαός τήν αποχώρησή Σας από τό Προεδρικό Μέγαρο, στό όποίο γράψατε, κατά τή 10χρονη θητεία Σας, μία από τίς σημαντικότερες σελίδες τής ιστορίας τής Έλληνικής Δημοκρατίας.

Σας εϋχομαι νά έχετε πολύ μακρόχρονη υγεία καί ευτυχία καί νά Σας δοθεί ή δυνατότητα νά φανείτε καί πάλι χρήσιμος στήν Ελλάδα, μέ τήν τόση Σας πείρα, τό ήθος Σας καί τή σοφία πού αποκτήσατε.

Αποτελοϋν πράγματι κορυφαία δοκιμασία τοϋ τόπου «τά δυσάρεστα πράγματα πού άκούει αυτές τίς ήμέρες ή κοινή γνώμη», τά όποια Σας υποχρέωσαν, κατά τήν πλέον ευσημη στιγμή τής παράδοσης τών καθηκόντων Σας στό νέο Πρόεδρο τής Έλληνικής Δημοκρατίας, νά αναφερθείτε στήν έκκλησιαστική κρίση καί νά υπογραμμίσετε τήν άνάγκη έλέγχου τών έκτροπων πού αποκαλύφθηκαν.

Θά ήθελα νά μοϋ έπιτρέψετε νά Σας έκθέσω, ότι τά προβλήματα, πού μαστίζουν σήμερα τήν Έλληνική Έκκλησία καί, κατά συνεκδοχήν, τόν Έλληνικό Λαό, δέν προέκυψαν άφνιδιαστικά, αλλά επώασθηκαν επί χρόνια πολλά καί ή αίτία τους άνάγεται στό ότι εϋνοήθηκε κατά τό παρελθόν παντοιοτρόπως ή περιέλευση τής έκκλησιαστικής διοίκησης σέ πρόσωπα πού δέν είχαν τίς επιβαλλόμενες προϋποθέσεις νά αναλάβουν τέτοια καθήκοντα, άφοϋ, προηγουμένως, έπίτηδες έξαναγκάσθηκαν σέ απομάκρυνση πνευματικές προσωπικότητες καί άξιόλογα άναστήματα τοϋ έκκλησιαστικού χώρου, όπως ήταν ό μακαριστός Μητροπολίτης Λαρίσης ΘΕΟΛΟΓΟΣ καί οί, ύπαρκτοί, άκόμη, άνεπίληπτοι καί άξιοι Μητροπολίτες πρώην Θεσσαλιώτιδος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ καί πρώην Άττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Αυτοί, πού διώχθηκαν μέ τίς συντακτικές πράξεις τῆς δικτατορίας τό ἔτος 1974, ἀποκαταστάθηκαν ἀπό τό ΣτΕ τό ἔτος 1990, λόγω τῆς σκόπιμης καθυστέρησης ἄρσεως τοῦ ἀπαρδεκτοῦ τῶν συντακτικῶν πράξεων, ἀλλά, τί καί ἂν ἀποκαταστάθηκαν, ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση ἐφεῦρε τήν μέθοδο τῶν «ἐπιτιμίων ἀκοινωνησίας», ἐνός χαρακτηρισμοῦ τῶν Μητροπολιτῶν, πού, ἐνῶ δέν τόν προβλέπουν οὔτε οἱ Νόμοι, οὔτε οἱ Ἱεροί Κανόνες, τοὺς ἐπιβλήθηκε δίχως, ἄλλωστε, δίκη, κατηγορία, ἡ ὁποιαδήποτε νόμιμη ἢ κανονική διαδικασία καί ἡ Πολιτεία ἔσπευσε, βάσει αὐτῶν τῶν ἐπιτιμίων, νά ἄρει τά διατάγματα τῆς καταστάσεώς τους μέ προεδρικά διατάγματα (ΦΕΚ 41/20.4.94).

Στή συνέχεια, ἡ Ὀλομέλεια τοῦ ΣτΕ, ἡ ὁποία προηγουμένως μέ τήν ὁμόφωνη 1028/93 ἀπόφασή της εἶχε δεχθεῖ ὅτι οἱ παραπάνω εἶναι «οἱ νόμιμοι καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες τῶν Μητροπόλεων τους», τώρα δέχθηκε ὅτι «τό νά μήν εἶναι ὁ Μητροπολίτης ἀκοινωνήτος εἶναι ἀναγκαῖα ἀρνητική προϋπόθεση τοῦ νόμου γιά τό διορισμό του» καί μετά ἀπό αὐτό ἡ Πολιτεία μέ διατάγματα ἐπὶ τῆς Προεδρίας Σας, κατέστησε στή Μητρόπολη Ἀττικῆς τόν ἐκ μεταθέσεως ἀπό τή Ζάκυνθο Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη καί στή Μητρόπολη Λαρίσης τόν Μητροπολίτη Ἰγνάτιο Λάπα, ἀργότερα δέ, μετά τήν ἐκδημία τοῦ Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος Κλεόπα, τόν Μητροπολίτη Θεόκλητο Κουμαριανό.

Ὅταν ἐπρόκειτο νά ὑπογράψετε τά διατάγματα αὐτά, Κύριε Πρόεδρε, εἶχα τήν τιμή, ὡς δικηγόρος τῶν Μητροπολιτῶν, νά Σᾶς γνωρίσω τοὺς λόγους, γιά τοὺς ὁποίους δέν ἔπρεπε νά τά ὑπογράψετε, μέ τό ἀπό 1.7.1996 ἔγγραφό μου, τό ὁποῖο κατέθεσα στό ἰδιαίτερο γραφεῖο τῆς Προεδρίας τῆς Δημοκρατίας ὑπὸ τόν ἀριθμό πρωτοκόλλου 1747/1.7.96 καί τό ὁποῖο ἐπισυνάπτω στήν παρούσα, γιά νά θυμηθεῖτε τά ὅσα Σᾶς ἐξέθετα.

Ἐσεῖς, πολύ περισσότερο, ἀσφαλῶς, γνωρίζατε ἀπό ἐμένα καί κρίνατε, τότε, ὅτι ἔπρεπε νά τά ὑπογράψετε.

Μεταγενέστερα, ἡ 9/97 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου Ἀγωγῶν Κακοδικίας, εἶπε ὅτι αὐτά πού δέχθηκε ἡ Ὀλομέλεια τοῦ ΣτΕ «εἶναι ἀπόψεις μὴ ἀντικειμενικά ὑποστηρίξιμες», ἀλλά αὕτη ἡ πολύ σοβαρή διαπίστωση, οὐδένα συνεκίνησε καί οὐδεὶς κινήθηκε νά διορθώσει τήν εἰς βάρος τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν δικαστική πλάνη καί τήν ἀναίτια δυσμενῆ μεταχείρισή τους ἀπό τήν Πολιτεία.

Ἀπό τότε πού ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τίς θέσεις τους οἱ Μητροπολίτες αὐτοί καί ἀντικαταστάθηκαν ἀπό αὐτοὺς πού ἀντικαταστάθηκαν, εἶδατε τί ἐγίνε στίς τρεῖς πολὺπαθες αὐτές Μητροπόλεις, ἐκτός δέ τῶν συγκεκριμένων συμβάντων σέ αὐτές, δεκάδες νέων Μητροπολιτῶν ἐξελέγησαν, μέ τά προσόντα τῶν ὁποίων δέν θά ἐτύγχαναν ἐκλογῆς, ἐάν στήν Ἱεραρχία ἦσαν οἱ ἀπομακρυνθέντες.

Ἔτσι στελεχώθηκε, μέ τεχνητὴ ἀλλοίωση, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία ἀπὸ πρόσωπα πού δέν θά ἔπρεπε νά ἀναρριχηθοῦν στό Ἀρχιερατικὸ ἀξίωμα καί τά ἀποτελέσματα εἶναι αὐτά, τά ὁποῖα εὐστόχως ἐπισημάνατε.

Τό τί πρέπει νά γίνει τώρα, εἶναι θέμα σύνεσης, ἀλλά καί καλόπιστης συνεργασίας ὅλων τῶν ἀρμοδίων παραγόντων πού βρίσκονται ἐκτός τῆς διαπλοκῆς καί

ἀγαποῦν εἰλικρινά τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν ἑλληνικὸ λαό.

Προσωπικά ἐκτιμῶ ὅτι, ἐν ᾧψει τῶν δεδομένων, ὅτι οἱ δύο κενωθεῖσες Μητροπόλεις, μέ ἀφορμή τὰ τελευταῖα γεγονότα, τῶν ὁποίων οἱ παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς ἀπομακρυνθέντες Μητροπολίτες τους βρίσκονται ἐν ζωῇ, εὐκαιρία εἶναι νά ἐπανέλθουν μέ μία καὶ μοναδική νόμιμη καὶ δίκαιη ἐνέργεια τῆς Πολιτείας, τὴν κατάργηση τῶν διαταγμάτων (ΦΕΚ 41/20.4.1994) τῆς ἀπομακρύνσεώς τους.

Σήμερα, βέβαια, Κύριε Πρόεδρε, δέν εἴσθε ὁ ὑπεύθυνος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, συνεχίζετε ὅμως νά ἔχετε τὸ κύρος Σας καὶ τὴν βαρύτητα τοῦ λόγου Σας καὶ μπορεῖτε νά συστήσετε στοὺς ἀρμοδίους τὴν ἀποκατάσταση τῆς νομιμότητας, ἢ παρέκβαση ἀπὸ τῆς ὁποίας συνετέλεσε στή δημιουργία τοῦ προσφάτου ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος καὶ νά εἴσθε βέβαιος ὅτι ἡ Πολιτειακὴ πράξη αὐτὴ θα εἶναι ἀποφασιστική, γιὰ νά ἀρχίσει μία ἐπιδιόρθωση τῶν κακῶς κειμένων στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο.

Κύριε Πρόεδρε, ἡ καθολικῶς, πλέον, ἀξιουμένη ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Λαό «κάθαρση» δέν ἀρκεῖ νά περιορισθεῖ στὴν ἀπομάκρυνση τῶν «κακῶν», ἀλλὰ κυρίως πρέπει νά ἐπεκταθεῖ καὶ στὴν ἐπαναφορὰ τῶν «καλῶν», πού εἶναι οἱ ἀδίκως ἀπομακρυνθέντες τίμιοι καὶ ἀκατηγόρητοι Ἱεράρχες.

Μετά ἐξαιρετικῆς τιμῆς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΙΔΑΚΗΣ

Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ κ. Κωστή Στεφανόπουλου:

ΚΩΣΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀθήνα, 18 Μαρτίου 2005

Κύριε Παπουτσιδάκη,

Σας εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστολή σας καὶ ὅσα μοῦ ἐγράψατε γιὰ τὸ θέμα τῶν ἀπομακρυνθέντων Μητροπολιτῶν. Θέμα σοβαρό, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶχε λυθεῖ-καλῶς ἢ κακῶς-ἀπὸ τὸ Σ.τ.Ε. καὶ δέν μπορούσα νά ἀρνηθῶ τὴν ὑπογραφή τῶν Προεδρικῶν Διαταγμάτων.

Σας εὐχομαι κάθε καλό.

Μέ φιλικούς χαιρετισμούς

Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

”Ονειρο έφιαλτικό.

Στό κλίμα της πνικτικής και άφορητης δυσσομίας, πού τό προκάλεσε καί συνε- χίζει νά τό τροφοδοτεί ἡ δη- μοσιογραφική ανέλκυση τῆς ἀτέλειωτης ἀλυσίδας τῶν δεσποτικῶν σκανδάλων, ἐμ- φανίστηκε στό καντράν τῆς ἐπικαιρότητας καί ἓνα θέμα, μέ ἰδιαίτερη σοβαρότητα καί μέ πολλές παραμέτρους στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκει- ται γιά τό σχεδιασμό ἰδρύ- σεως τεσσάρων ἀνώτατων Ἱερατικῶν Σχο- λῶν, πού θά καλλιεργοῦν τίς ἱερατικές κλη- σεις καί θά προσφέρουν ἐξειδικευμένη μόρ- φωση στούς ὑποψήφιους λειτουργούς τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου.

Σύμφωνα μέ τίς προδιαγραφές, πού ἐμ- φανίστηκαν στόν Τύπο καί πού ἀποτελοῦν τό πρῶτο ὑλικό γιά δημόσια ἐπεξεργασία, οἱ Σχολές αὐτές θά χρηματοδοτοῦνται ἀπό τό ἑλληνικό Κράτος, ἀλλά θά βρίσκονται ὑπό τόν ἀπόλυτο ἐλεγχό τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκείνη θά ἐπιλέγει τό διδακτι- κό προσωπικό. Ἐκείνη θά καταρτίζει τά προγράμματα διδασκαλίας. Καί ἐκείνη θά ἀποφασίζει, μέ βάση συστατικές ἐπιστο- λές τῶν Μητροπολιτῶν, ποιοί θά ἔχουν τό δικαίωμα φοίτησης. Κορωνίδα στίς προδι- αγραφές αὐτές εἶναι ἡ διάταξη τοῦ Νο- μοσχεδίου, πού ὀρίζει, ὅτι καί στίς τέσσε- ρες Ἀνώτατες Ἐκκλησιαστικές Σχολές πρόεδρος, (οἶονεὶ πρύτανης) θά εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Μέ καταστρωμένα καί ἐπαληθευμένα τά δεδομένα τῆς διαφθορᾶς, πού ἐκκολάφθη- καν στό στενὸ ἀρχιεπισκοπικὸ περιβάλλον καί ἐξελίχθηκαν σέ θέαμα καί ἀκρόαμα οἰκτρό, τό ἐνδεχόμενον νά προσφερθεῖ ἡ προεδρία καί τῶν τεσσάρων Ἀνώτατων

Ἱερατικῶν Σχολῶν στόν κ. Χριστόδουλο γεννάει ἓνα ἐ- φιαλτικό ὄνειρο. Ἄν οἱ ἐπι- λογές τοῦ διδακτικοῦ προ- σωπικοῦ γίνουν μέ τά ἴδια κριτήρια, πού ἔφεραν στήν ἀρχιεπισκοπική αὐλή τοὺς πρωταίτιους τῶν ποικίλων, ἀνομολόγητων σκανδάλων καί τοὺς συντελεστές τῆς καταρράκωσης τοῦ ἀρχιε- ρατικοῦ κύρους, τότε θά ἔ- χουμε ἓνα καινούργιο ρεῦ- μα σκανδάλων καί μιά και- νούργια θύελλα ἀντιδρά-

σεων.

Ἄν, μάλιστα, καί ἡ ἐπιλογή τῶν σπουδαστῶν ἀφεθεῖ, ἀποκλειστικά καί μό- νο, στή διακριτική εὐχέρεια τῶν Μητρο- πολιτῶν, τότε θά πρέπει νά ἐτοιμαστοῦμε νά ἀντιμετωπίσουμε τήν πλημμυρίδα τῶν ἀνθρώπων μέ τά ἀπαράδεκτα «κουσούρια» στίς βαθμίδες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιω- μάτων.

Ἐφιαλτικό τό ὄνειρο. Ἀλλά, σκεφθεῖτε, πόσο πιό ἐφιαλτική θά εἶναι μιά ἐνδεχόμενη ὑλοποίησή του.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο